

EFENDİM

Fuzûlî meşrep olup 'su' gibi akamadım
Çelebi Süleyman'dan bir ilham alamadım
Mâzur gör ey Nebî yolumu bulamadım
Övgüler yarım kaldı kelimeler nasipsiz
Mahcûbüm huzurunda şairliğim çaresiz
Sana layık cümleyle dilim âciz efendim

Asırlar oluyor ki bağımnda açmadı gül
Kokuna öykünmekten kendine bakmadı gül
Yalvarıp yakardı da sen gibi kokmadı gül
Övgüler yarım kaldı kelimeler nasipsiz
Mahcûbüm huzurunda şairliğim çaresiz
Terin gibi kokmaya gülüm âciz efendim

Yuvarlanıp durdum çukurunda günâhın
Yüzüme çalınır dâim karanlığı siyâhın
Faydası yoktur artık dilimdeki bin âhın
Övgüler yarım kaldı kelimeler nasipsiz
Mahcûbüm huzurunda şairliğim çaresiz
Ardından ulaşmaya yolum âciz efendim

Bulutlar gökyüzünde yalınkılıç ağmakta
Bahar yeli melteminle kara kışı koğmakta
Arz gebe, hevesinle binbir çiçek doğmakta
Övgüler yarım kaldı kelimeler nasipsiz
Mahcûbüm huzurunda şairliğim çaresiz
Sana çiçek açmaya dalım âciz efendim

Bunca asır sensiz hasretinle yanmaktayız
İçin için yanar yürek biz yine de donmaktayız
Adım her andıkça vuslatındır sanmaktayız
Övgüler yarım kaldı kelimeler nasipsiz
Mahcûbüm huzurunda şairliğim çaresiz
Uzanıp tutunmaya kolum âciz efendim

Yoluna anam babam fedâ olsun yâ Resul
Bir değil bin can sana gedâ olsun yâ Resul
Ağlayıp sızlayışım sedâ olsun yâ Resul
Övgüler yarım kaldı kelimeler nasipsiz
Mahcûbüm huzurunda şairliğim çaresiz
Yoluna gül dökmeye elim âciz efendim
Yüzümü döndürmeye hâlim âciz efendim

Turan BORANOĞLU

Aile

Anne yapar yuvayı,
Baba, yükünü çeker.
Çocuk harcar çabayı,
Yaşama sevgi eker.

Yuvamız güzel olsun,
Neşe, mutluluk dolsun,
Gönüller huzur bulsun,
Güzeli herkes ister.

Kalbimizde sevgi var,
Tasa, kaygı, bize dar,
Ana baba bize yar,
Tüm dertlerimiz biter.

Hep biriz, beraberiz,
Gönüllü birer eriz,
Sevgi, saygı bekleriz,
Gam, keder, bizden gider.

Yozcu'm aileni sev,
Yuvadır sana bir ev,
Şorunlar olmasın dev,
İnsan kendine eder.

Hakan YOZCU

Sevdasını Başımızda

Sevdasını başımızda
Görür nazlanı nazlanı
Sülün gibi karşımızda
Yürür nazlanı nazlanı

Gözümden akan kan gibi
Güzellere sultan gibi
Hublar üstünde han gibi
Durur nazlanı nazlanı

Âşıkı mest eder sözün
Bin kan eder elâ gözün
Kâkülüyle ol mah yüzün
Burur nazlanı nazlanı

Mustafa metheder seni
Terk ediben gitme beni
Takip boynuma zülfünü
Sürür nazlanı nazlanı

Kayıklı Kul Mustafa

TİLKİ İLE KEKLİK

(Kazak - Azerî Çocuk Masallarından)

Bir gün tilki ormanda sinsi sinsi yürürken
Kayalıkta oynayan bir ak keklığe rastlar
Ve der ki keklık kardeş ne güzel tüylerin var
Sanki bir kar yumağı serinletti içimi,
Hele şu gözlerinin şehla duran biçimi
Güzelliğin herkesin ateş sürer kanına,
Demiş demiş derken de yanaşmış yanına
Demiş ki keklık kardeş hele şu bakışların
Şu bakışların yok mu, kirpiklerin, kaşların...
Kapa şu gözlerini bir de öyle göreyim
Hay hay, deyip saf keklık, neden olmasın beyim!

Keklik, aptallık edip anlamamış oyunu
Bilmez ki tilki beyi kurutacak soyunu
Gözlerini kapayan keklığı kapmış tilki
Ömründe yiyeceği avların sanki ilki
Keklik irkilmiş hemen can simidi fikirle
Demiş ki tilki beyim hele dur beni dinle
Tadacaksın dünyanın en lezzetli etini
Şükretmeden mi yersin Tanrı'nın nimetini
Tilki düşünüp bir an, haklı, demiş, bu saf kuş
Tanrım, çok şükür, derken keklık kaçıp kurtulmuş
Bakakalmış ardından kaçıp giden keklığın
Keklik biraz uçarak hafif bir tümseklığın
Arkasından tilkiye dönerek el sallamış
Tilki ise Tanrı'ya ne sitemler yollamış
Demiş, yemeden daha sana şükreder miyim?

Keklik, haklısın demiş, haklısın tilki beyim
Bin kere lanet olsun senden şefkat umarsam
Henüz uykum gelmeden gözlerimi yumarsam...

Hüseyin Avni CENGİZ

Sen Düştün Aklıma

Bir eski şarkıyı söylerken kendi kendime
Sen düştün aklıma
"Ne yaman" şey derdin, bu ayrılığa
Sevdalar kavuşmak değil de ayrılıktan ibaretse
"Ağır gelmez" derdin hep seven yüreklerle
Sevda dan sonra omuzlara vurulan yük diye
Koca bir dağ ve sadece bir çöl ise de
Sen düştün aklıma
Sen düşürdün aklıma
Ayrılığın şarkısı derdin hep bu şarkıya
Çalar dinler, söyler dinletirdin arka arkaya
Ah ayrılık olmasa derdin, tatlı olmazdı bu kadar
Bilinmezdi aşk, duyulmazdı aşklar
Ayrılıktan çekmeseydiler bu kadar
Sen düştün aklıma
Sen düşürdün aklıma
Bir ayrılık, bir ayrılık

Bende neyin kaldı ki senin başka!

Mustafa PARLAK

Adım Sonbahar

nasil iş bu
her yanına çiçek yağmış
erik ağacının
ışık içinde yüzüyor
neresinden baksan
gözlerin kamaşır

oysa ben akşam olmuşum
yapraklarım dökülüyor
usul usul
adım sonbahar

Atilla İLHAN

BİR AŞKA DAİR

Sanırsın ki bir gençlik sarhoşluğu bu
Bir aşk tutulması
Bir göz kayması
Neden
Geçici heveslerine sonsuzluk boyasını sürmek istersin
Ansızın kayıp giden yıldızlara bakarak
Dualarını ve adaklarını peş peşe sıralarsın
Ne zaman ayrılıktan yana davransan
İçinden bir kekre tat, burnunun duvarını sızlatır
Sığınacak bir liman ararsan kendinden gizli
Bilesin ki
Bahtının uzağında gezinip duran
Gönlünün alevine pervaneyim ben.

Türküler dinlersin, içli şarkılar...
Her zamankinden daha çok seni anlatır sana
Bir ezgide beni bulur, diğerinde kaybedersin yeniden
Tütünle küsüp küsüp barışmalarını getirirsin aklına
Neden
Yürümeği öğrenmeden koşmaya heveslenirsin
Aşk bir cesaret işi
Önce sabrı öğrenmelisin
Sen gömleği arkadan yırtılan Yusuf'u düşün benim yerime
Külüngüyle başı kırılan Ferhad'ı
Çölü yurt eyleyen Mecnun'u düşün
Ben senin yerine düşünürüm Züleyha'yı
Şirin'i ve Leyla'yı

Geceyi çıkarsam senden geriye ne kalır ki
Koca bir bahaneyle sığınırım sen yokken
Bu şehirde sensizliğim asla gelmez aklıma
Saçların kadar kara
Çelişkiler yumağı oyalar beni boyna
İstersen bir orta yaş bunalımı say bütün bunları
İstersen kapa gözlerini ve yine dön hayaline
Gözümün yaşlarına aldırmadan
Bir daha
Düş peşime
Yeniden darlı bana
Naz yap bir çocuk gibi yeniden
Aldırma düşlerimde müebbet yatanlara...

Mehmet EKİCİ

İtiraf

İtiraf et, düşlediğin bir ilkbaharı,
aydınlık ideallerle dolu bir dünya,
o zamanlar yaşamın parıltılar saçan kupasında
gençliğinin henüz köpüren iksiri vardı.

Zavallı yüreğim! Sen kaçırдың mutluluğunu,
Kasvetli günler gelmekte, -ve de- geçmekte...
ve şimdi itiraf etmek istemiyor musun sen de,
düşlediğinin bir ilkbahar olduğunu?

Rainer Maria Rilke

Girne'de;
Bir sahabe türbesinde;
Umutlarımı yeşertmeyi öğrenmeseydim,
Akdeniz'den kaç Tarık geçti bilemezdim!
[m.e.]

TEK HECE

Var mı beni içinizde tanıyan
Yaşanmadan çözülmeden sır benim
Kalmasa da şöhretim duymayan
Kimliği tarifi etmek zor benim

Bülbül benim lisanımla ötüştü
Bir gül için can evinden tuttuğu
Yüreğine Toroslar'dan çiğ düştü
Yangını söndürmedi kan benim

Niceler sultanı, kraldı, şahtı
Benimle değişti talihi, bahtı
Yerle bir eyledim taç ile tahtı
Akıl almaz hünerlerim var benim

Kamil iken cahil ettim alimi
Vaşşık iken vaşşık ettim zalimi
Yavuz iken zaban ettim Selim'i
Her oyunu bozun gizli zor benim

Yeryüzünde ben ürettim veremi
Lokman Hekim bulamadı çaremi
Aslı için kül eyledim Kerem'i
İbrahim'in aldığı kor benim

Sebebi bazı Leyla bazı Şirin'di
Hatırım için yüce dağlar delindi
Bilek gücüm Ferhat ile bilindi
Kuvvet benim, kudret benim, fer benim

İlahimle Mevlana'yı döndürdüm
Yunusumla öfkeleri dindirdim
Günahımla çok ocaklar söndürdüm
Mevladanım hayır benim, şer benim

Benim için yaratıldı Muhammed
Benim için yağdırıldı o rahmet
Evliyanın sözündeki muhabbet
Enbiyanın yüzündeki nur benim

Kimsesizim hismim da yok hasmım da
Görünmezim cismimde yok resmim de
Dil üzmezim tek hece var isimde
Barınagım gönül denen yer benim

Benim adım aşk!

Cemal SAFİ

EVLER

İnsanlar yüzyıllar yılı evler yaptılar.
İrili ufaklı, birbirinden farklı,
Ahşap evler, kağıt evler yaptılar,
Doğup ölenleri oldu, gelip gidenleri oldu,
Evlerin içi devir devir değişti
Evlerin dışı pencere, duvar.

Vurulmuş vurgunların yücelttiği evlerde
Kalbi kara insanlar oturdu.
Gündelik korkuların çokerttiği evlerde
O fikara insanlar oturdu.

Evlerin çoğu eskidi gitti, tamir edilemedi,
Evlerin çoğu gereği gibi tasvir edilemedi.
Kimi hayata doymuş göründü,
Bazılara zamana uydular.
Evlerin içi oda oda üzüntü,
Evlerin dışı pencere, duvar.

Evlerde saadetler sabunlar gibi köpürdü:
Eve geldi bir tane, nar gibi,
Arttı, eksildi.
Evleri felaketler taunlar gibi süpürdü.
Kaderden eski firtınalar gibi,
Ardı kesilmedi.

Evlerin çoğunda dirlik düzen
Kalan bir hatıra oldu geçmişte.
Gönül almak, hatır saymak arama.
Evlatarlar aileye asi işte,

Sefa Sür

Geçmiş günü beyhude yere yâd etme,
Bir gelmemiş an için de feryat etme
Geçmiş gelecek masal bunlar hep
Eğlenmene bak ömrünü berbat etme.

Niceleri geldi, neler istediler,
Sonunda dünyayı bırakıp gittiler.
Sen hiç gitmeyecek gibisin değil mi?
O gidenler de hep senin gibiydiler.

Dünyada ne var, kendine dert eyleyecek,
Bir gün gelecek ki can bedenden gidecek,
Zümrüt çayır üstünde, sefa sür iki gün...
Zira senin üstünde de otlar bitecek

Ömer Hayyam

Bir çığ ki kopmuş gider, üzüntüden.
Evlerde nice nice cinayetler işlendi,
Ruhu bile duymadı insanların.
Dört duvar arasında aile sırları,
Bunca çocuk, bunca erkek, bunca kadın,
Gözyaşlarıyla beslendi.

Çocuklar, büyük adam yerine evlerin kiminde:
Çocukları işe koştu kalabalık aileler.
Okul çağının kadersiz yavruları,
Ufacık avuçlardan akşamları akan ter,
Tuz yerine geçti evlerin yemeğinde.

İnananların kaderi besbelli evlere bağlı,
Zengin evler fakirlere çok yüksekten baktılar,
Kendi seviyesinde evler kız verdi, kız aldı.
Bazıları ölediler daha yüksek hayatı,
Çırpındılar daha üste çıkmaya
Evler bırakmadı.

Yeni yeni tüterken ocakların dumanı
Kadın en büyük kuvvet erkeğin işinde
Erkekleri kaçtı, kadınları kaçtı
Evler dilsiz şikayet kaçmışların peşinde.

Şu dünyada oturacak o kadar yer yapıldı,
Külübeler, evler, hanlar, apartmanlar
Bölüşüldü oda oda, bölüşüldü kapı kapı
Ama size hiçbir hisse ayrılmadı
Duvar dipleri, yangın yerleri halkı,
Külhanlarda, sarnıçlarda yatanlar.

Behçet NECATİGİL

Anlatamıyorum

Ağlasam sesimi duyar mısınız,
Mısralarımda;
Dokunabilir misiniz,
Göz yaşlarıma, ellerinizle?

Bilmezdim şarkıların bu kadar güzel,
Kelimelerine kifayetsiz olduğumu
Bu derde düşmeden önce.

Bir yer var, biliyorum;
Her şeyi söylemek mümkündür;
Epeyce yaklaşmışım, duyuyorum;
Anlatamıyorum

Orhan Veli KANIK

CANIM ERENLERE KURBAN

Canım erenlere kurban
Şerim meydana meydanda
İkrâm ezelden kadim
Canım meydana meydanda

Yanarım yoktur dumanım
Gönümdedir yoktur gümanım
Al malım başışla canım
Varım meydana meydanda

Kellem koltuğuma aldım
Kan etim kapına geldim
Ettiğime pişman oldum
Dâr um meydana meydanda

Münkir rakipten kaçın
Müminim hulle don biçin
Ben bülbülüm bir gül için
Zârım meydana meydanda

Gerçek olan olur gani
Gani olan olur veli
Nesim'im yüzün beni
Derim meydana meydanda

Kul Nesimi

GEÇER

Karanlık güneş ister
Göçeri hislerimin
Gerçek dışı öyküsü
Akıl yoksunu düşler
Diyarda hüznün var
Hüzünde matem
Yüzünde gözyaşı
Geç bir delikanlı
Söz konusu ecel
En kötü beddua
Her ayrılığa ,bahsi geçer
Gözüpek yiğitler
Yadellerden esen rüzgâr
Gönünü ferah tut sen
Elbet bugünler de geçer ...

Alper ÖZSAKINÇ

SAHTE

Sahte bir kalbi varmış,
Gülicükleri çıkartmıştı onu ön doğrultuya.
Sahte bir sevgisi varmış,
Anlaşıyor dikkatle süzdüğün zamanda.

Neden her gördüğüne inanıyor?
Neden her duyduğuna inanıyor?
Neden her dokunduğuna inanıyor?
İnsanoğlu hep aynı hatayı yapıyor.

Sahte bir gözü varmış,
İnsanı kendi parıltısıyla içine çekebilecek.
Sahte bir saçı varmış,
İnsanın mutluluk ile bürünüp kaybolduğu saçtan
kurgunluk ile ayrıldığı bir esaret...

İnsan değildir sevgiye giden, sevgidir insanı içine çeken.
Yorar bu ama yolculuk ama sonuca der insan takı.
Ne kadar olursa olsun bitkin, kalpten yaralı.
Anlayacak canının kıymetini, sevdasından sonraki
en büyük yanı.
İnsanoğlu, gittiğin yol da sahte.

Eren KOÇ

KKTC/Hala Sultan İlahiyat Koleji 9/A Koleji Fen Sanatı

SİMURG'UN HİKAYESİ

Fars mitolojisinde
Simurg ve Arap
mitolojisinde Anka adı
verilen efsanevi bir kuşun
varlığına inanılır.
İslamiyet'ten sonra bu iki
gerçekte olmayıp var
sanılan, var diye
düşünülen kuşların ortak
noktaları birleştirildi,
böylece Müslüman
milletler arasında ortak
bir inanç meydana geldi.
Farsçadaki kelime anlamı
"otuz kuş" demek olan
Simurg için yine yaygın
olarak; Devlet Kuşu,
Tuğrul, Hüma, Anka-ya
Muğrip, Sirenk, Zümrüt
ve Zümrüd-ü Anka gibi
isimler kullanılmıştır.
ALINTI

• Kuşlar ülkesinin bütün kuşları,
Kafdağı'nın ardındaki padişahları
efsanevi kuş olan Simurg'u
bulmak için zorlu ve zahmetli bir
yolculuğa çıkarlar. İsteği ve azmi
yeterli olmayanlar ve dünyevi
şeylere takılanlar birer birer
yolda kalır. Kafdağı'na ulaşanları
ise, hepsi birbirinden çetin yedi
vadi bekler: İstek, Aşk, Marifet,
İstîğna, Tevhid, Hayret ve
Yokluk Vadileri. Uzun ve zorlu
bir yolculuğun ardından yedi
vadiyi de aşabilen otuz kuşu ise
Simurg yerine başka bir sürpriz
bekler.

• Kıssadan hisse kapma konusunda
maharet sahibi olanlar için Attâr'ın sembolik ve
efsanevi bazı kuşlarla ilgili olarak anlattığı
hikâyelerde çok büyük dersler vardır.

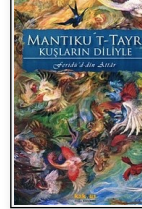
• Feridüddin-i Attâr'ın bu eseri, yazılışının üzerinden
geçen yedi yüz yılı rağmen eskimeyen, her devirde,
yalnız bizde değil, Arap, Fars ve Urdu edebiyatlarında
da taze ilgilerin odağı haline gelen bir klasiktir.

• Mantıku't-Tayr, İslâm düşünce ve edebiyat
birikiminin özünü teşkil eden "hikmet" odağı
etrafında genişleyen halkalar şeklinde tasavvuf, ahlâk,
adalet, insana saygı, "hakikat"ın bilgisinin elde etme
temaları ile örtülmüş, Yaratıcı'ya ulaşma macerasının
kuşlar sembolizasyonu ile özlü bir biçimde
anlatılmıştır.

İÇİNDEKİLER

- Önsöz
- Attâr
- Attâr'ın eserleri
- Mantıku't-Tayr, Kuşların Dili ya da Kuşların
Yolculuğu
- Allahu Teâlâ'nın Birliği Hakkında
- Peygamber (s.a.v.)'i Medih
- Müminlerin Emiri Hz. Ebûbekir'in (r.a.) Fazileti
Hakkında

KİTAP OKUMA NOTLARI

MANTIKU'T-TAYR Feridüddin-i Attâr

Tam adı Feridüddin Muhammed b. İbrahim,
Feridüddin Ebû Hamid Muhammed'dir. Sufi, şair,
hekim ve eczacı (D.1120, Nişabur - Ö.1229, Mekke)
Feridü'd-din Attâr, bir sair ve mutasavvif olarak
gerek Fars edebiyatında gerekse klasik Türk
edebiyatında birçok şair üzerinde derin izler
bırakmış, önemli bir şahsiyettir. Onun en tanınmış
kitabı olan Mantıku't-Tayr, geniş bir coğrafyada
zevkle okunmuş bir Şark Klasikidir.

- Hz. Ömer'in (r.a.) Fazileti Hakkında
- Hz. Osman'ın (r.a.) Fazileti Hakkında
- Hz. Ali'nin (r.a.) Fazileti Hakkında
- (Taassup Hakkında)
- Kitabın Başlangıcı
- [Hüdhüd'ün Kuşlara Sözü]
- Simurg'un Hikâyesi
- Bülbülün Hikâyesi
- Papağanın Hikâyesi
- Tavusun Hikâyesi
- Kazın Hikâyesi
- Kekliğin Hikâyesi
- Hüma'nın Hikâyesi
- Doğanın Hikâyesi
- Ala Üveyğin Hikâyesi
- Baykuşun Hikâyesi
- Kuyruk Sallayan Kuşun Hikâyesi
- Kuşların Hüdhüd'e Soruları
- Hüdhüd'ün Cevabı
- Birinci Vadi: Talep Vadisi
- İkinci Vadi: Aşk Vadisi
- Üçüncü Vadi: Marifet/Bilgi Vadisi
- Dördüncü Vadi: İstîğna Vadisi
- Beşinci Vadi: Tevhid Vadisi
- Altıncı Vadi: Hayret Vadisi
- Yedinci Vadi: Fakr ve Fena Vadisi

[Kitap'tan alıntılar.]

Rahle Şiirinden...

Ne önemli var doğum yerinin, yılının
Büçime gelmiş başaklarla; kiraza ağ, kaysiya ben
düşmesiyle
Kalbe umut tohumları eken rüyalarla
Söylenir benim namım

Adı bile
İnsanın içine korku salan
Kargasekmez, sakaltutan, ziyaret
gibi amansız geçitlerde bir umarsız yolcu
Kış günü
adını
saatlimaariftakimi'ne bakarak hatırladığımız
firtınalardan geçerek gelmiş
bir ahırzaman masal adamı
...

Cumali Ünalı HASANNEBİOĞLU

ATALAR SÖZÜ Kem âlât ile kemâlât olmaz.

mahcüb

LUGATÇE

Utanan. Utangaç. Perdeli, örtülü. Kapalı. A'ma. Yaşmak veya
perde ile mestur olan. Utangaç, sıkılgan.
Mahcüb Etmek: Utandırmak. Mahcüb Olmak: Utanmak.
Mahcübâne: Utanarak, utanmış bir hâlde. Sıkılganlıkla.
Mahcube: Namsulu ve utangaç kadın veya kız. Sıkılgan kadın.

HİKÂYESİ

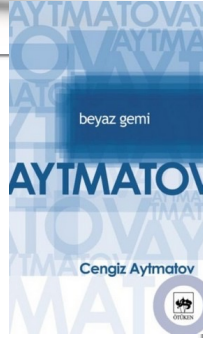
Gengiz AYTMATOV

Beyaz Gemi, Gengiz Aytmatov'un insanı ve insanın duyu ve düşüncelerini dede-torun, masal-gerçek arasında kurduğu dramatik çerçevede ele alan ve tahlil eden şaheser bir hikayesidir.

Beyaz Gemi, Aytmatov'un, edebiyat âleminde geniş akisler uyandıran, verilerek istenen mesajla yaratılan tiplerin büyük bir uyum sağladığı eserlerinden biridir.

Romanın kahramanı yedi sekiz yaşlarında bir çocuktur. Çocuk, sağlığın, bozulmamışlığın ve geleceğin sembolüdür. Aytmatov, çocuğun saf ve temiz dünyasından, hayatın acı ve çıplak gerçeğine uzanan bir roman kurgusunu meydana çıkarmayı başarır. Ona göre; çocukluk, gelecekteki insan karakterinin tohumudur. Çocukluk gerçek ana dili öğrenmeye ve çevresindeki insanlarla, tabiatla ve özellikle kültürle bağlarını hissetmeye başladığı dönemdir.

Aytmatov, Beyaz Gemi ile destan, efsane ve masal gibi çoğu sıfahî edebiyat unsurlarını eserlerine sokmaya başlar. Geçmişini temsil eden dede ile geleceği temsil eden çocuk arasında dramatik bir ilişki kurarak insan duyu ve düşüncelerine kendine has yorumlar getirir.

-I-

Onun iki masalı vardı. Birini kendisinin ve başka kimse bilmezdi. Ötekini ise dedesi anlatmıştı ona. Sonra ikisi de yok olup gitti. Şimdi biz bunlardan söz edeceğiz.

O yıl yedi yaşını doldurmuş, sekizine basıyordu.

Ona önce bir çanta aldılar. Kulpunun altında parlak madenden yapılmış bir kılıdı bulunan, siyah deri taklidi bir çanta. İvr-zıvr şeyleri koymak için güzel bir üst bezi de vardı. Ahım şahım bir şey değildi ama yine de güzel bir okul çantasıydı işte. Aslında herşey bu çantanın alınmasıyla başladı.

Bu çantayı ona dedesi bir gezgin satıcıdan almıştı. Gezgin satıcı 'maşin-mağaza' denilen otomobilyeyle, dağlarda sürü besleyenlere öteberi satmak için dolay ve bazen San-Taş vadisine kadar gelirdi. Orman korucularının oturduğu San-Taş vadisi, boğazların, yamaçların arasından ormana doğru uzanan bir bölgeydi.

San-Taş'ta sadece üç aile otururdu, ama maşin-mağaza bu ormancılık ailelere de bir şeyler satmak için ara sıra buralara kadar tırmanırdı.

Üç ailenin tek oğlan çocuğu olduğu için satıcının geldiğini ilk gören her zaman o olurdu. Ve, kapından kapağa, pencereden pencereye koşarak avaz avaz bağırdı:

- Geliyor! Maşin-mağaza geliyor!

Isık-Göl'ün kıyısından başlayan, taşlarla çukurlarla dolu bir yol, boğazın içinden ve sel yatağından geçip, San-Taş'a kadar çıkardı. Böyle bir yolda araba sürmek hiç de kolay değildi. Yol, Karavul dağının eteğine gelince dar geçitten ayrılır, dağın bir memesine tırmanır, onu da aşar, sonra, sarp ve çıplak olan öbür yamaçtan usul usul inerek ormancılığın evlerine ulaşırdı. Karavul dağı çok yakındaydı. Küçük çocuk, yaz mevsiminde hemen hemen her gün, dübünlünü kapattığı gibi gölü seyretmeye gelirdi buralara. Tepeden bakınca her şeyi görürdü. Yaya da, atlı da ve tabii arabada da çok iyi görünürdü.

Sıcak bir yaz günüyüdü. Çocuk, kendisine ait bir gölcükte yüzüyordu. Bu defa, maşin-mağazanın bir toz bulutu kaldırdırarak geldiğini işte o zaman gördü. Bu gölcüğü, ona, çayın sığ bir yerini taşlarla çevirecek dedesi yapmıştı. Taşlarla çevrili bu gölcük olmasa belki şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu. Ya da, ninesinin söylediği gibi, akıntıya kapılıp Isık-Göl'e doğru sürüklenirken, balıklara ve öbür tatlı su hayvanlarına yem olur, yalnız kemikleri kalırdı. Ve bir arayan soran da olmazdı. Onunla ilgilenenler kimseyle olmadığınca göre, ikide bir çayda çirmesine ne gerek vardı? Neyse ki böyle bir şey olmamıştı. Ama ya olsaydı! Belki ninesi gerçekten kendini suya atmazdı onu kurtarmak için. Ninenin gerçek torunu, kendi kanından torunu olsaydı, belki... Ama ninesi onun bir yabancı, bir hiç olduğunu söylüyordu. Bir yabancıyı ne kadar yedirdirip içersen, ne kadar baksan, yine yabancı kalırdı... Bir yabancı!

Peki, ya o başkasının çocuğu olmak istemiyorsa? Hem niçin o yabancı oluyormuş. Belki de asıl yabancı ninesiydi.

Neyse, bu konu da, dedesinin yaptığı gölcük de sonraya kalsın...

Evet, o gün çocuk, maşin-mağazanın (gezgin sancıya ait otomobiline), gerisinde toz bulutu bırakarak yamaçtan inmekte olduğunu gördü. Sanki kendisine bir çanta alınacağını bilmiş, gibi büyük bir sevince kapıldı. Memen sudan çıkarak, pantolonunu alelacele sıksa bacaklarına geçirdi. Vücudu ıpsıslak ve mosmordu. Çünkü sel suları soğuk olur. Maşin-mağazanın geldiğini herkesten önce haber vermek için evlerine doğru koşmaya başladı.

Olanda hızıyla koşuyordu, çağlarının üzerinden atlıyor, atlayamayacağı kadar büyük olan kavalaların yanından dolanıyordu. O büyük kavalaların, o iri otların yanından, bir saniye bile durup vakit kaybetmeden koşuyordu. Oysa bu iri otların başka otlara, bu büyük kavalaların başka kavalara hiç benzemediğini çok iyi bilirdi. Bunlar ona darılabilir, hatta isteseler ayaklarına takılıp düşmesine de sebep olabilirlerdi. İhlâmîş Deve'nin yanından geçenken "Maşin-mağaza geliyor, seninle sonra konuşuruz" dedi. "Yatan Deve" dediği, yarı beline kadar toprağa gömülmüş, kızılımsı, kambur bir deve idi. Normal zamanlarda onun yanından hörgümcünü sıvazlamadan geçmezdi. Dedesinin güdük kuyruklu atını okşaması gibi okşardı onu. Şimdi ise sadece elini değdirmiş, "çok işim var, seninle sonra görüşürüz" demek istemişti. "Eyer" adını verdiği, yansı ak, yansı kara bir başka kayası daha vardı. Onun bir eyeri andıran tepesine çıkıp ata biner gibi otururdu. "Kurt" adını verdiği kaya ise boz renkli, yer yer karamış, güçlü boynu ve kocaman kafası olan bir kurdu andırıyordu. Ona sürüne sürüne yaklaşır, vuracakmış gibi nişan alırdı. Ama en çok "Tank" adını verdiği, heybetli, güçlü kayayı severdi. Çayın kıyısında, suların durmadan yıkadığı, aşındırdığı, bu kaya suya dalacakmış gibi dururdu. Dalacak, suları yarararak, beyaz köpükler saçarak geçecekti sanki. Sinemada gördüğü tanklar da öyle giderdi çünkü: Kuydan suya dalır ve hopl suları yarararak geçerdi. Çok az film seyrettiği için gördüklerini hiç unutmuyordu. Dedesi onu bazen, dağın öbür yakasındaki sovhoztin sinemasına götürürdü. İşte o filmleri gördükten sonra, çay kenarında suya dalacakmış gibi duran kaya da bir tank olurdu. Daha başka kavalaları da vardı: "kötü" kavalalar, "iyi" kavalalar hatta "kurnaz" kavalalar, "aptal" kavalalar.

Bitkiler de çeşit çeşitlerdi: "Sevimlileri", "cesurları", "korkakları", "zararlıları" ve daha birçokları. Devedikenleri baş düşmanıydı meselâ. Çocuk onunla günde en az on defa düello yapar, sapsırları koparırdı. Ama bu savaşın sonu gelmezdi. Çünkü devedikenleri budanmış olur, daha da büyürlerdi. Oysa kır sarmaşıkları, zararlı olsalar da, çok akıllı, çok neşelilerdi. Sabah güneşini en iyi karşılayan onlardı. Öteki bitkiler ne sabahı bilirdiler ne akşamı. Hepsini birdi onlar için. Ama sarmaşıklar, güneşin sıcak ışınları yüzlerine vurur vurmaz gözlerini açarlardı. Önce bir gözlerini, sonra ötekini, derken bütün çiçeklerini açar, gülümserlerdi. Beyaz, açkımavi, mor... her renkte çiçekleri vardı bu sarmaşıkların. Eğer yanlarına gidip kımıldamadan ve ses çıkarmadan durursan, uyanırken birbirleriyle fısıldaştıklarını duyar gibiler olursun. Kanıncalar dahi bilirdiler bunu. Sabahleyin sarmaşıkların kollarına tırmanır, güneşten gözlerini kısarak fısıldaşmaları dinlerlerdi. Kim bilir, belki çiçekler gördükleri düşleri anlatırlardı birbirlerine.

müzik

Sebe Allah Y'E

Senin için yedi deniz dolaştım,
Dağlar aşttım, kanım aktı savaşım.
Senin için gök kubbeyle dalaştım,
Senin için, aşkın için.

Nakarat:
Bir o yana, bir bu yana savrulduum.

La ila ilaao Mahamadou rassoulilâi
Mahamadou rassoulilâi
Sébé Alla yé, sélé Allah yé... sé
Sébé Alla yé, sélé Allah yé sé
Sébé Alla yé, sélé Allah yé sé, yé sé
Sébé Alla yé, n'ko sébé Allah yé sé
Sé mibi néyé
Sé mibi iléyé
Allah kodi iléda

ALPHA BLONDY

MÜZİĞİ DİNLE

sinema

Her Çocuk Özeldir

Senaryo: Amole Gupte
Yönetmen: Amir Khan, Amole Gupte - 2007 (Süre: 45 dakika)
Oyuncular: Darshel Safary, Amir Khan, Tisca Chopra, Vipin Sharma

film'den unutulmaz replikler...

- Gerçek dünya acımasız, rekabete dayalı bir dünyaya.
- Herkes çocuğu dereceye girsin birinci olsun istiyor.
- Doktor, mühendis, yönetici... Daha azı kabul edilemez.
- Allah aşkına bir düşünün... Her çocuğun kendine özgü yetenekleri, kapasitesi ve hayalleri vardır.
- Ama yok öyle... Herkes aynı yarışta, aynı şekilde yarışmeli.
- Beş parmağın bile beşi bir değil. İsterseniz tıp çekin, aynı hizaya getirmeye deneyin. Parmaklarınız kırılır...
- Çocukken, ben de öğrenmede sorun yaşadım. Babam beni hiç anlamazdı. Beni yaramaz, edepsiz sanır; çalışmamak için bahane ürettiğini düşünürdü. Beni bir hiç sayıyordu Beceriksiz, aptal biri neyi başarabilirdi ki?

İZLE

KİTAP/LİK

DÜNYA KLASİKLERİ

Stefan Zweig (28 Kasım 1881 - 22 Şubat 1942)

ESERLERİ

- Unutulmuş Düşler , 1900
- Prater'da İlkbahar , 1900
- Bir Kaybeden , 1901
- Karda , 1901
- İki Yalnız Ruh , 1901
- Yaşam Mucizeleri , 1903
- Erika Ewald'ın Aşkı , 1904
- Ormanın Üzerindeki Yıldız , 1904
- Fowler Snared , 1906
- Mürebbiye , 1907
- Scarlet Fever , 1908
- Twilight , 1910
- "Alacakaranlıkta Anlatılan Bir Hikaye" , 1911, kısa öykü
- Burning Secret , 1913
- Korku , 1920
- Compulsion , 1920
- Fantastik Gece , 1922
- Bilmeyen Bir Kadının Mektup , 1922
- Moonbeam Alley , 1922
- Amok , 1922
- Görünmez Koleksiyon , 1925
- Kalbin Düşüşü , 1927
- Mülteci , 1927
- Bir Kadının Yaşamında Yirmi Dört Saat , 1927
- Buchmendel , 1929
- Kısa Öyküler , 1930
- Yaptı mı? , 1935 ile 1940 arasında yayımlandı
- Leporella , 1935
- Collected Stories , 1936
- Incident on Geneva Lake , 1936
- Beware of Pity , 1939
- Legends , 1945
- Kralliyet Oyunu veya Satranç Hikayesi veya Satranç 1936-41
- Geçmiş Yolculuk , 1976
- Clarissa , 1981 bitmiş roman
- Borç Geç Odenen , 1982
- The Post Office Girl , 1982

ESTETİK ve SANAT FELSEFESİ

KOZMO & SANAT

KOZMOLOJİ (Evren Bilimi)

Bir bütün olarak Evren'i konu alan bilim dalının ismidir, evren bilim. Kozmoloji, Evren'in yapısını, tarihini, oluşumunu ve geleceğini inceler ve evrenin genel yasalarını, doğasını ve gelişimini açıklamayı amaçlar. Fiziksel Evren'in bir bütün olarak kavranıp anlaşılmasını sağlamak amacıyla doğa bilimlerini, özellikle gök bilimi ve fiziği bir araya getirir.

